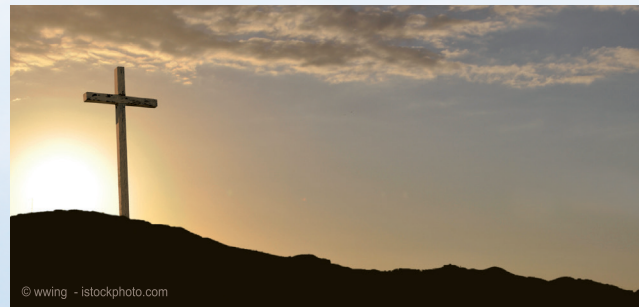

Nometnes muzeja ieejas zālē manu uzmanību piesaistīja kāds attēls, kurā bija attēlots krusts ar Kristus ķermeni. Kāds ieslodzītais savu cerību uz Krustā Sisto bija ar naglu iegravējis sienā. Arī šis mākslinieks nomira gāzes kamerā. Bet viņš pazina Glābēju Jēzu. Kaut arī viņš mira šajā drausmīgajā vietā, tomēr viņam Debesis bija atvērtas. Bet no tās elles, par kuru Kungs Jēzus tik iespaidīgi brīdina Jaunajā Derībā (piem. Mateja 7:13; 5:29-30; 18:8), nav nekādas izejas un nav vairs glābšanas, kad cilvēks tur reiz ir nokļuvis. Jo tā elle, atšķirībā no Aušvicas, darbojas mūžīgi, un to arī nevar tā vienkārši apmeklēt.

Arī Debesis ir mūžīgas. Un tā ir vieta, uz kuru Dievs mūs grib aizvest. Tādēļ ļaujiet sevi aicināt, lai nonāktu Debesīs. Piesauciet tā Kunga Vārdu, un tādā veidā rezervējiet sev Debesis! Pēc kādas lekcijas kāda satraukta sieviete man jautāja: "Vai tad Debesis vispār ir iespējams rezervēt? Tas taču tik ļoti atgādina ceļojumu biroju!" Es viņai piekritu: "Ja neveicat rezervāciju, jūs nenokļūsi pie mērķa. Ja vēlaties doties uz Havaju salām, jums taču arī ir vajadzīga derīga lidojuma biļete." Viņa turpināja jautāt: "Bet par biļeti taču ir jāmaksā?!" – "Jā, par biļeti uz Debesīm arī! Taču tā ir tik dārga maksa, ka neviens no mums to nevar samaksāt. Tas ir mūsu grēks, kas to aizkavē. Dievs savās Debesīs nepacieš nevienu grēku. Ikvienam, kurš pēc šīs dzīves vēlas pavadīt mūžību kopā ar Dievu Debesīs, ir vispirms jātiek atbrīvotam no savas grēku vainas. Šo atbrīvošanu ir jāiegūst tikai caur kādu bezgrēcīgu personu – un šī persona ir Jēzus Kristus. Tikai Viņš vienīgais ir spējīgs samaksāt! Un Viņš ir samaksājis ar Savām asinīm, caur Savu nāvi pie krusta."

Un kas tad man tagad ir jādara, lai es nonāktu Debesīs? Arī mums Dievs piedāvā savu glābšanas ielūgumu. Daudzas Bībeles rakstu vietas mūs dedzīgi aicina atsaukties šim Dieva aicinājumam:

- **"Cīnieties ieiet pa šaurajiem vārtiem, jo Es jums saku: daudzi vēlēties ieiet, bet nevarēs!"** (Lūkas 13:24).
- **"Atgriezieties no grēkiem, jo Debesu valstība tuvu klāt pienākusi!"** (Mateja 4:17).
- **"Ieejiet pa šaurajiem vārtiem, jo vārti ir plati un ceļš ir plats, kas aizved uz pazušanu, un daudz ir to, kas pa**

tiem ieiet. Bet šauri ir vārti un šaurs ir ceļš, kas aizved uz dzīvību, un maz ir to, kas to atrod." (Mateja 7:13-14).

- **"Satver mūžīgo dzīvību, uz ko tu esi aicināts!"** (1.Timotejam 6:12).
- **"Tici uz Kungu Jēzu, tad tu un tavs nams tiksiet pestīti!"** (Apustuļu d. 16:31).

Tie visi ir ļoti pamodinoši un spēcīgi aicinājumi. Šajos tekstos ir jūtama nopietnība, noteiktība un steidzamība. Tāpēc mēs rīkosimies tikai atbilstoši, ja uz šo ielūgumu uz Debesīm mēs atbildēsim ar lūgšanu, kura brīvā veidā varētu skanēt apmēram šādi:

"Kungs Jēzu Kristu, līdz šim es esmu dzīvojis tā, it kā Tevis nemaz nebūtu. Tagad es esmu sapratis, kas Tu esi, un tādēļ es pirmo reizi vēršos pie Tevis lūgšanā. Tagad es zinu, ka ir gan Debesis, gan arī elle pastāv. Izglāb mani no elles, kur es īstenībā nonāktu savas grēku vainas dēļ un īpaši savas neticības dēļ. Es vēlos reiz būt kopā ar Tevi Debesīs Mūžībā. Es apzinos, ka es nevaru nokļūt Debesīs ar savu nopelnu palīdzību, bet tikai caur ticību uz Tevi. Mīlēdams mani, Tu esi miris arī par mani pie krusta, uzņemdamies manus pārkāpumus uz Sevi un samaksāji par mani. Es pateicos Tev par to. Tu redzi visu manu grēku vainu, jau no manas bērnības. Tev ir zināms ikviens manas dzīves grēks – viss, gan tas, ko es tagad apzinos, gan arī viss, ko es sen jau esmu aizmirsis. Tu zini visu par mani, jo Tu mani ļoti labi pazīsti. Tev ir pazīstamas visas manas sirds emocijas – vai tie ir prieki vai bēdas, labsajūta vai nomāktība. Tavā priekšā es esmu kā atvērta grāmata. Tāds, kāds es esmu un kā esmu līdz šim dzīvojis, es nevaru pastāvēt Tavā un dzīvā Dieva priekšā, un tāpēc es nevaru nokļūt Debesīs. Tādēļ

es lūdzu Tevi – piedod man visus manus grēkus un pārkāpumus. Es no visas sirds nožēloju savus grēkus. Es pieņemu Tevi tagad par savu Kungu. Pārņem Tu manas dzīves vadību. Es gribu dzīvot tā, kā Tu to vēlies.

Lūdzu, palīdzi man atteikties no visa, kas nav pareizs Tavā priekšā, un dāvā man jaunus ieradumus, ko Tu varētu svētīt. Atver man saprašanu uz Tavu Vārdu, Bībeli. Palīdzi man saprast, ko Tu man vēlies teikt, ka es Tavā Vārdā varu atrast jaunu spēku un dzīves prieku. No šī brīža esi Tu mans Kungs, kuram es ar prieku piederu, un kuram es vēlos sekot. Lūdzu, rādi man ceļu, pa kuru man tagad jāiet. Es pateicos Tev, ka Tu mani uzklausi. Es ticu Taviem apsolījumiem, ka, atgriežoties pie Tevis, esmu kļuvis par Dieva bērnu, kas kādu dienu mūžīgi būs kopā ar Tevi Debesīs. Es priecājos par šo lielo ieguvumu, ka Tu jau tagad esi man blakus ikvienā situācijā. Lūdzu, palīdzi man atrast ļaudis, kas arī Tev tic, un ļauj man atrast Bībelē balstītu draudzi, kur es varētu regulāri klausīties Tavu Vārdu. Āmen."

Direktors un profesors emeritus
Dr. inž. Verners Gits

Orīnālīzdevuma virsraksts: Wie komme ich in den Himmel?
Autora mājas lapa: wernergitt.com
No vācu valodas tulkojusi M. A. philol., M. A. ped. Vita Valdmāne
Redīģēja: Verners Steinbergs

Bruderhand-Medien
Am Hofe 2, 29342 Wienhausen, Germany
E-Mail: info@bruderhand.de; Homepage: bruderhand.de

Nr. 120-17 – Lettisch/Latvian – 4th edition 2023

Kā es varu nokļūt Debesīs?

Verners Gits

Kā es varu nokļūt Debesīs?

Daudzi cilvēki cenšas apslāpēt savas domas par mūžību. To novērojam pat pie tiem, kas dažreiz domā par savas dzīves nobeigumu. Amerikāņu aktrise Drū Berimora (Drew Barrymore), savā bērnībā tēloja galveno lomu fantastikas filmā “E.T. the Extra-Terrestrial” (“Cīņplanētietis”). Divdesmit astoņu gadu vecumā (dzi-musi 1975. gadā) viņa sacīja: “Ja es gadījumā nomirstu pirms savas kaķenes, iedodiet viņai apēst manus pel-nus. Tad es vismaz savā kaķī varēšu turpināt dzīvot.” Vai šāda neizpratne un tuvredzība attiecībā uz nāvi nav biedējoša?

Jēzus laikā daudzi cilvēki nāca pie Viņa. Viņu vajadzības gandrīz vienmēr bija laicīga rakstura:

- **Desmit spītāliegē gribēja kļūt veseli** (Lūkas 17:13).
- **Aklie gribēja kļūt redzīgi** (Mateja 9:27).
- **Kāds cits gaidīja palīdzību mantojuma strīdā** (Lūkas 12:13-14).
- **Farizeji nāca ar viltīgu jautājumu, vai viņiem ķeiza-ram ir jāmaksā nodokļi** (Mateja 22:17).

Tikai nedaudzi cilvēki nāca pie Jēzus, lai no Viņa uzzi-nātu, kā var nonākt Debesīs. Kāds bagāts, jauns vīrietis nāca pie Jēzu ar jautājumu: **“Labo mācītāj, kas man jādara, lai es iemantotu mūžīgo dzīvību?”** (Lūkas 18:18). Un viņam tika atbildēts, kas ir jādara, proti – jāpārdod viss, pie kā pieķeras viņa sirds un jāseko Jēzum. Tā kā viņš bija ļoti bagāts, tad nesevoja šim padomam un līdz ar to atteicās no Debesīm. Bija arī cilvēki, kuri nemaz nemeklēja Debesis, bet satiekoties ar Jēzu, viņi par to uzzināja, un tai pašā mirklī viņi satvēra šo aicinājumu. Caķejam ļoti gribējās redzēt Jēzu. Taču viņš ieguva daudz vairāk kā bija gaidījis. Pēc Jēzus viesošanās pie Caķeja mājās – tā sakot, pie kafijas tases – viņš atrada Debesis. Jēzus skaidri pateica: **“Šodien šim namam pes-tīšana notikusi”** (Lūkas 19:9).

Kā var atrast Debesis?

Pamatojoties uz līdz šim sacītā varam secināt:

- Debesu valstību cilvēks atrod kādā noteiktā dienā. To ir labi zināt, ka arī Jums, mīļais Lasītāj un mīļā Lasītāja, mūžīgo dzīvību pie Dieva ir iespējams satvert šodien.
- Debesu valstības iegūšanu nav iespējams izpelnīties ar kādiem labiem darbiem.
- Debesu valstību var atrast arī pilnīgi nesagatavojies.

Mūsu pašu priekšstati par nonākšanu Debesīs var būt pilnīgi greizi, ja mēs nevadāmies no Dieva teiktā. Kāda šlāgeru dziedātāja vienā dziesmā dziedāja par klaunu, kurš pēc ilggadēja darba cirkū aizgāja no amata: “Viņš noteikti nonāks Debesīs, jo viņš cilvēkiem radīja prieku.” Kāda bagāta sieviete lika uzcelt nabagmāju, kurā bez maksas varēja dzīvot 20 sievietes. Taču viņa izvīr-zīja vienu priekšnoteikumu – šīm sievietēm vajadzēja apsolīt, ka viņas katru dienu vienu stundu lūgs par šīs kundzes dvēseles glābšanu.

Bet kā tad mēs īstenībā nokļūstam Debesīs?

Lai skaidri un gaiši atbildētu uz šo jautājumu, Jēzus mums stāsta kādu līdzību. Lūkas evaņģēlijā 14. noda-las 16. pantā Viņš runā par kādu cilvēku [ar viņu līdzībā domāts Dievs], kurš rīkoja lielus svētkus [ar to līdzībā domātas Debesis], un vispirms izsūta personīgus ielūgumus noteiktiem cilvēkiem. Bet atbildes visas ir sarūgtinošas. Viņi viens pēc otra sāka aizbildināties. Pirmais paskaidroja: “Es esmu tīrumu nopircis...”, otrais sacīja: “Es esmu piecus jūgus vēršu nopircis...”, trešais teica: “Es sievu esmu apņēmis... tāpēc nevaru noiet.” Jēzus pabeidz šo līdzību ar namatēva spriedumu: **“Jo es jums saku, neviens no lūgtajiem viesiem nebaudīs manu mielastu”** (Lūkas 14:24).

No tā varam saprast, ka Debesis var gan iegūt, gan zaudēt. Noteicošais ir tas, vai mēs pieņemam vai norai-dām šo ielūgumu. Vai ir iespējams vēl vienkāršāks ceļš? Nu nav taču! Un kad reiz daudzi cilvēki tiks izslēgti no

Debesīm, tad ne jau tāpēc, ka viņi nezināja šo ceļu, bet gan tāpēc, ka viņi būs atraidījuši šo ielūgumu.

Šie trīs līdzībā pieminētie cilvēki nav mums labs pie-mērs sekošanai, jo neviens no viņiem nepieņem ielūgumu un neatnāk uz svētkiem! Bet vai tad svētki tādēļ nenotiek? Notiek! Pēc šī atteikuma namatēvs nosūta ielūgumus uz visām pusēm. Bet šoreiz netiek vairs drukātas kartiņas ar zelta burtiem. Tagad derīgs ir pavisam vienkāršs uzaicinājums: “Nāciet!” Un kat-ram, kurš atsaucas aicinājumam, tiek nodrošināta vieta svētkos. Kas notiek tālāk? Jā, cilvēki nāk – pat lieliem pulkiem. Pēc kāda laika namatēvs veic pagaidu novēr-tējumu: Vēl ir brīvas vietas! Viņš saka saviem kalpiem: “Ejiet ārā vēlreiz! Turpiniet aicināt vēl!”

Šajā brīdī es gribētu attiecināt šo līdzību uz mums, jo tas attiecas tieši uz mūsu šodienas situāciju. Vēl ir brī-vas vietas Debesīs, un Dievs grib tev sacīt: “Nāc, aizņem savu vietu Debesīs! Esi gudrs un rezervē sev vietu mūži-bai! Dari to šodien!”

Debesis ir neiedomājami skaistas, un tāpēc Kungs Jēzus salīdzina tās ar lieliem svētkiem. 1. vēstulē korin-tiešiem (2:9) ir sacīts: **“Ko acs nav redzējusi, un auss nav dzirdējusi, un kas neviena cilvēka sirdī nav nācis, to Dievs ir sagatavojis tiem, kas viņu mīl.”** Nekas, pilnīgi nekas uz šīs zemes, pat ne pietuvināti, nav salīdzī-nāms ar Debesīm. Tik neiedomājami skaisti tur ir! Mēs nekādā gadījumā nedrīkstam palaist garām Debesis, jo tās ir ļoti vērtīgas. Kāds ir mums atvēris šīs durvis uz Debesīm. Tas ir Jēzus, Dieva Dēls! Mums ir Viņam jāpa-teicas, ka tas ir tik vienkārši, lai tur nokļūtu. Tagad tas

ir atkarīgs vēl tikai no mūsu vēlēšanās. Šim ielūgumam neseko tikai tie, kuri ir tikpat tuvredzīgi kā līdzībā minē-tie trīs vīrieši.

Glābšana notiek caur Kungu Jēzu

Apustuļu darbos (2:21) mēs lasām ļoti svarīgu teikumu: **“Ikviena, kas tā Kunga vārdu (Jēzu Kristu) piesauks, tiks izglābts.”** Tas ir Jaunās Derības būtiskākais apgalvojums. Kad Pāvils atradās cietumā Filipos, sarunā ar cietuma sargu viņš īsi izteica lietas būtību: **“Tici uz Kungu Jēzu, tad tu un tavs nams tiksiet pestīti.”** (Apustuļu d. 16:31). Lai gan šī vēsts ir īsa un kodolīga, taču dziļi uzrunājoša un dzīvi pārveidojoša. Vēl tai pašā naktī cietuma sargs atgriezās no grēkiem pie Jēzus.

Ir vēl kaut kas, kas mums noteikti ir jāzina – Jēzus vēlas mūs novirzīt no ceļa, kurš noved pazudināšanā, ellē. Par Debesīm un elli Bībele runā, ka cilvēki tur atradīsies mūžīgi. Viena vieta ir brīnišķīga, bet otra šausmīga. Trešās vietas nepastāv. Piecas minūtes pēc nāves neviens vairs neteiks, ka ar nāvi viss ir beidzies. Visu izšķirs Jēzus persona. Mūsu mūžīgā atrašanās vieta ir atkarīga no vienas vienīgas personas – no Jēzus un mūsu attiecībām ar Viņu!

Kad es biju Polijā, ceļojumā ar priekšlasījumiem, mēs apmeklējām kādreizējo koncentrācijas nometni Aušvicā (Auschwitz). Šo koncentrācijas nometni Otrā pasaules kara laikā izveidoja nacisti Polijas dienvidos. Aušvicā sistemātiski tika nogalināti cilvēki, kurus nacisti vajāja. Tur notika briesmīgas lietas. No 1942. gada līdz 1944. gadam šeit ar gāzi noindēja un tad sadedzināja vairāk kā 1,6 miljonu cilvēku, pārsvarā ebreju. Literatūrā tiek runāts par “Aušvicas elli”. Man bija jādoma par šo apzīmējumu, kad mūs kāds darbinieks veda cauri gāzes kamerai, kurā vienā reizē tika nogalināti 600 cilvēki. Tas bija neiedomājami šausmīgi. Bet vai tā tiešām bija elle?

Mēs kā apmeklētāju grupa varējām vienkārši apska-tīt šo gāzes kameru tādēļ, ka kopš 1945. gada janvāra šīm šausmām pienāca gals. Tagad šīs telpas ir atvērtas apskatei, un tur neviens vairs netiek mocīts un indēts. Aušvicas gāzes kameras bija īslaicīgas. Taču Bibēlē minētā elle ir mūžīga.